

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

*Κηρυξ Της Παρουσίας του
Χριστού*

Η Χαραυγή

Ιανουάριος – Φεβρουάριος 2018
ΕΤΟΣ 84ον Αριθμός έκδοσης 1

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα
σας διεύθυνση.

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ας διαδικασθώμεν 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Μια ειλικρινής πίστη 17

Μια τολμηρή πίστις 20

Μια προσευχή για μια υπάκουη
πίστη 23

Μια ισχυρή πίστις 26

The Dawn - Greek Edition

JAN / FEB 2018

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

GRECIA: He Haravgi 199 Railroad Ave
East Rutherford NJ 07073 USA

Ας διαδικασθώμεν

*"Ελθετε τώρα, και ας διαδικασθώμεν, λέγει Κύριος
εάν αι αμαρτίαι σας ήναι ως το πορφυρούν, θέλουσι
γείνει λευκαί ως χιών εάν ήναι ερυθραί ως κόκκινον,
θέλουσι γείνει ως λευκόν μαλλίον."
Ησαΐας 1:18*

Μία από τις ικανότητες του ανθρώπινου οργανισμού που είναι μοναδική σε σύγκριση με άλλες μορφές ζωής, είτε φυτικής είτε ζωικής, είναι η ικανότητα λογικής σκέψης. Η λέξη λογική ορίζεται από το λεξικό Merriam-Webster ως εξής: «η δύναμη της κατανόησης, της συμπερίληψης ή της σκέψης, ειδικά με ορθολογικούς τρόπους. ... σωστή άσκηση του νου. ... το σύνολον των πνευματικών δυνάμεων». Το εναρκτήριο κείμενό μας υποδηλώνει ότι αυτή είναι μια ποιότητα που έχει εμφυτευθεί στον άνθρωπο από τον Δημιουργό του, διότι μας προτρέπει να διακαστούμε μαζί με Αυτόν.

Κάποιος θα μπορούσε λογικώς να ρωτήσει πώς μπορούμε να διαδικαστούμε (λογικευτούμε δηλ.) μαζί με τον Θεό, ένα πρόσωπο που κανέναν από εμάς, φυσικά, δεν μπορεί να δει ή να ακούσει, πόσω μάλλον να καταλάβει. Το να λογικευτούμε με τον Παντοδύναμο, και σύμφωνα με τα σχέδια, τους σκοπούς

και τα χαρακτηριστικά του χαρακτήρα του, απαιτεί να γνωρίζουμε κάτι γι 'αυτόν. Από μία άποψη, μπορούμε να κατανοήσουμε τον Θεό κοιτάζοντας γύρω μας τις τεράστιες ομορφιές των ουρανών και τα φυσικά θαύματα που παρατηρούμε καθημερινά στη γη. (Ψαλμ. 19: 1,2) Με αυτό τον τρόπο, μαθαίνουμε να εκτιμούμε ότι υπάρχουν ορισμένοι νόμοι της φύσης που διέπουν αυτές τις θαυμάσιες δημιουργίες. Η φυσική σφαίρα επισημαίνει τη δύναμη και τη σοφία ενός όντος που είναι πολύ πιο πέρα από αυτό που θα μπορούσε να συλλάβει ο ανθρώπινος νούς.

Απαιτούνται όμως περισσότερα, από το να γνωρίζουμε απλώς τη μεγάλη δύναμη και τη σοφία του Θεού για να λογικευτούμε μαζί του. Πρέπει επίσης να εκτιμήσουμε μερικά από τα αιώνια σχέδιά του και τους σκοπούς του, καθώς σχετίζονται με τα δημιουργημένα έργα του, καθώς και τις άλλες ιδιότητες του χαρακτήρα του που γίνονται εμφανείς ως αποτέλεσμα αυτής της γνώσης.

Για παράδειγμα, εάν βλέπουμε τις ομορφιές της δημιουργίας γύρω μας και τους αποδίδουμε σε έναν παντοδύναμο και σοφό Δημιουργό, αλλά συγχρόνως πιστεύουμε ότι σχεδιάζει να καταστρέψει τη γη, αναγκαζόμαστε να αναρωτηθούμε εάν θα βασίζονταν τέτοια σχέδια σε υγιή λογική.

Υπάρχει μόνο μία αληθινή και αρμονική πηγή μάθησης για το Θεό, τα σχέδια, τους σκοπούς και το χαρακτήρα του. Είναι ο Λόγος Του, η Αγία Γραφή. Με μια προσεκτική και επιμελή μελέτη των Γραφών, είμαστε σε θέση να κατανοήσουμε πώς ο Θεός συμπεραίνει--λογικά, σωστά, προσεκτικά. Με βάση αυτό —την κατανόηση του Λόγου του- μπορούμε στη

συνέχεια να έχουμε την κατάλληλη βάση με την οποία να έρθουμε και να "λογικευτούμε" μαζί του.

Ουδείς δίκαιος

Η παρούσα κατάσταση του ανθρώπου περιγράφεται αρμονικά τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη. "Δεν υπάρχει κανένας που να κάνει καλό, όχι, ούτε ένας." "Δεν υπάρχει κανείς δίκαιος, ούτε ένας." (Ψαλμ. 14: 1-3; 53: 1-3; Ρωμ. 3: 10-12) Όπως δηλώνεται σαφώς όπως είναι αυτές οι δηλώσεις, η τάση σκέψης ανάμεσα στον άνθρωπο σήμερα είναι μακριά από αυτήν της Αγίας γραφής. Πολλοί θεωρούν ότι η ανθρώπινη συμπεριφορά είναι σωστή ή λανθασμένη μόνο όταν συγκρίνεται με τα πρότυπα που έχουν θεσπιστεί προηγουμένως. Για να τονίσουμε περαιτέρω αυτή την απομάκρυνση από το Λόγο του Θεού, ο πρόσθετος ισχυρισμός είναι ότι ένας άνθρωπος έχει το ίδιο δικαίωμα να θέσει ένα πρότυπο ως άλλο, και ότι κανείς δεν χρειάζεται να «καταπνίξει τη συνείδησή του» απλώς λόγω μη συμμόρφωσης προς ένα προηγουμένως αποδεκτό πρότυπο συμπεριφοράς. Αυτή είναι μια μορφή ηθικής αναρχίας, μια κοινωνική κατάσταση στην οποία κάθε άτομο κάνει ό, τι θέλει. Με άλλα λόγια, αυτή η άποψη σημαίνει ότι δεν υπάρχει τίποτα όπως η αμαρτία κατά τη βιβλική έννοια του όρου.

Αυτή η άποψη, εκτός από το ότι είναι εκτός αρμονίας με τις Γραφές, είναι άνευ ορθής λογικής. Για παράδειγμα, ένας άνθρωπος που πίνει πολύ και ξυπνά το επόμενο πρωί με έναν αφόρητο πονοκέφαλο, μπορεί να μην έχει διαπράξει «αμαρτία», όπως το θεωρεί το θέμα στο δικό του το μυαλό. Ωστόσο, η αντίδραση του σώματός του δεν συμφωνεί. Του φωνάζει, όπως

λέγεται, ότι παραβίασε νόμο με τον οποίο ο ανθρώπινος οργανισμός λειτουργεί κανονικά με έναν σωστό και υγιή τρόπο. Ο μοντερνιστής μπορεί να το ονομάσει αυτό το νόμο της φύσης, αλλά δεν πρέπει να ξεχνά ότι κάποιος καθιέρωσε αυτόν τον νόμο. Είτε ξέρει είτε όχι ποιος ήταν, καταλαβαίνει ότι το κεφάλι και το στομάχι διαμαρτύρονται με πόνο, όταν αυτός παραβιάζει το δίκαιο αυτό.

Κάποιοι μπορεί να προσπαθήσουν να πείσουν τον εαυτό τους ότι η ανθρώπινη συμπεριφορά είναι μόνο σχετική και ότι δεν υπάρχει πραγματική αμαρτία. Ωστόσο, πολύ λίγοι θα ήθελαν να πούν ότι ο βασανισμός ανθρώπων σε φυλακές ή σε στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν είναι λάθος. Σπάνια θα πιστεύουν ότι η δολοφονία εκατομμυρίων αθώων ανδρών, γυναικών και παιδιών, όπως γίνεται σε σύγχρονες πολεμικές συγκρούσεις, είναι ηθική αρετή. Δεν θα ήταν δύσκολο να αναφερθούν πολλές παρόμοιες απεικονίσεις της απάνθρωπης συμπεριφοράς που η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων θα αναγνώριζε αμέσως ότι είναι λάθος.

Δεν πρέπει όμως να έχουμε τη σκέψη ότι μόνο ακραίες πράξεις, όπως βασανιστήρια και δολοφονίες, αποτελούν αμαρτία. Σε μια συνολική έννοια, κάθε συμπεριφορά που συμβάλλει στη δυστυχία των αθώων θυμάτων είναι λανθασμένη. Μία από τις εντολές του Θεού δήλωσε: «Μη επιθυμήσης την οικίαν του πλησίον σου· μη επιθυμήσης την γυναίκα του πλησίον σου...κλτ» (Εξοδ. 20:17) Όταν κάποιος επιθυμεί, λαχταράει αυτό που ανήκει σε άλλον σε σημείο που θα προσπαθήσει με ανέντιμο τρόπο να το απομακρύνει από αυτόν, αυτό είναι λάθος. Είναι λάθος στα μάτια όλων των

αξιοπρεπών, λογικών ανθρώπων και είναι λάθος επειδή είναι παραβίαση του νόμου του Θεού. Είναι αμαρτία!

Η ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ

Ο λόγος για τον οποίο αυτές οι πιο αυθαίρετες παραβιάσεις των νόμων της ευπρέπειας αναγνωρίζονται ως λάθος ακόμη και σύμφωνα με τα ατελή ανθρώπινα πρότυπα --όπως επίσης δηλώνονται από τον Θεό ως αμαρτία- είναι ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατ'εικόνα και καθ'ομοίωσιν του Θεού. (Γένεσις 1: 26,27) Στο βαθμό που ο άνθρωπος διατηρεί κάποια από αυτή την εικόνα, έχει λόγους για τον ίδιο σκοπό. Ο λιγότερος φαρισαϊσμός και περισσότερος σεβασμός για τη θεία εξουσία θα βοηθούσε σίγουρα την ανθρωπότητα να δει την πιθανότητα ότι η παραβίαση άλλων νόμων που αναφέρονται στη Βίβλο είναι επίσης λάθος.

Ο απόστολος Παύλος έγραψε ότι ο θάνατος έχει περάσει επάνω σε όλους, επειδή "όλοι αμάρτησαν". (Ρωμ. 5:12) Η καθολική πορεία της αμαρτίας άρχισε με τον Αδάμ. Ήταν η παραβίαση ενός απλά δηλωμένου νόμου του Δημιουργού που αποτελούσε την αρχική αμαρτία του ανθρώπου. Η αφήγηση δεν παρέχει όλες τις λεπτομέρειες που σχετίζονται με αυτήν την αμαρτία, αλλά γνωρίζουμε ότι ο Αδάμ παραβίασε εσκεμμένα έναν νόμο κάτω από τον οποίο τοποθετήθηκε από τον Θεό και ότι υπέστη την ποινή για την αμαρτία, δηλαδή το θάνατο.

Καθώς εντοπίζουμε την ιστορία του ανθρώπου από τον Αδάμ, η παρανομία της φυλής γίνεται όλο και πιο εμφανής. Ο εγωισμός είναι η μόνη λέξη που φαίνεται να συνοψίζει καλύτερα τις προθέσεις που

οδήγησαν στην αμαρτία κάθε είδους. Έχουμε ακούσει συχνά την έκφραση ότι ζούμε σε έναν "σκυλί τρώει σκυλί κόσμο." Πράγματι, μια τέτοια πολιτική υπήρξε η βάση σχεδόν όλης της ανθρώπινης συμπεριφοράς από τότε που άρχισε ο κόσμος. Αυτό το κακό κίνητρο έχει εκδηλωθεί σε όλες τις μορφές αδικίας , αθέμιτης πρακτικής, δωροδοκίας, δολοφονίας και πολέμου.

Όλα αυτά πρέπει να αναγνωρίζονται σαφώς ως αμαρτία και έτσι να επιβεβαιώνουν την αλήθεια των Γραφών λέγοντας ότι «όλοι αμάρτησαν και στερούνται την δόξα του Θεού». (Ρωμ. 3:23) Όλοι δεν ήταν σκόπιμοι σχεδιαστές και δράστες της αμαρτίας, αλλά από τη δίνη του εγωισμού που κινεί έναν κόσμο που πεθαίνει από μια μορφή παρανομίας σε μια άλλη, κανείς δεν είναι σε θέση να ξεφύγει απόλυτα. Γι ' αυτό ο απόστολος εξηγεί ότι όλοι έγιναν αμαρτωλοί επειδή πρωτο-αμάρτησε ο Αδάμ. Έχουμε "συλληφθεί στην ανομία και «εν αμαρτία με εγέννησεν μήτηρ μου» λέει ο προφήτης. - Ψαλ. 51:5

Η ΠΟΙΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ

Μια άλλη αναγνωρισμένη αρχή του τι είναι σωστό είναι ότι εκείνοι που παραβιάζουν τους καθιερωμένους νόμους πρέπει να τιμωρούνται. Σε αυτό βλέπουμε στοιχεία της εικόνας του Θεού που κατευθύνει τη διαδικασία της ανθρώπινης λογικής. Η αρχή είναι θεϊκής προέλευσης και μπορούμε να λογικεύσουμε από κοινού μαζί του πάνω σε αυτό. Ο Δημιουργός ήταν ο πρώτος που δήλωσε ότι υπάρχει ποινή που συνδέεται με την αδικία. Αυτό εκδηλώνεται στους νόμους της φύσης, καθώς όταν παραβιάζονται αυτοί οι νόμοι, ακολουθούν αναπόφευκτα καταστροφικά αποτελέσματα.

Ο Αδάμ και η Εύα θα μπορούσαν να είχαν πεθάνει απλώς και μόνο επειδή παραβίασαν έναν νόμο του Θεού, ακόμα κι αν δεν τους είπαν εκ των προτέρων γι' αυτό. Ως δίκαιος Θεός, ωστόσο, τους είπε να μην μετέχουν του συγκεκριμένου δέντρου στη μέση του κήπου και προειδοποίησαν ότι αν το έπρατταν, θα πεθάνουν. Αυτό το γεγονός τους έκανε να συνειδητοποιήσουν, και πρέπει επίσης να μας διδάξουν, ότι οι νόμοι του Θεού δεν μπορούν να απορριφθούν με ατιμωρησία, αλλά ότι υπάρχει μια ποινή για την αμαρτία, το τελικό τέλος του οποίου είναι ο θάνατος.

Από τις μέρες της Εδέμ, ο άνθρωπος ήταν αμαρτωλός και η ποινή για την αμαρτία έχει πέσει πάνω σε κάθε γενιά καθώς ξεκίνησε από το σύντομο χρονικό διάστημα της ατελούς ζωής. Από τη κούνια στον τάφο, κάθε άτομο της πεσμένης φυλής έχει ζήσει και περπατήσει μέσα από «την κοιλάδα της σκιάς του θανάτου» γνωρίζοντας ότι δεν θα υπάρξει ανακούφιση, ούτε διαφυγή, από αυτήν την σίγουρη μοίρα. - Ψαλ. 23:4

Η ζοφερή πραγματικότητα ενός θανάσιμου κόσμου είναι αρκετά τραγική από μόνη της. Ωστόσο, για να βασανιστούν οι άνθρωποι ακόμη περισσότερο έχουν εφεύρει εκείνα τα θεωρητικά οράματα μιας τρομερής αβύσσου κυριολεκτικών βασανιστηρίων στα οποία, όπως ισχυρίστηκε, αμέτρητα δισεκατομμύρια θα βρεθούν μετά τον υποτιθέμενο θάνατό τους. Πώς ευχαριστούμε τον Θεό ότι αυτό το σκέλος του ανθρώπου δεν είναι αλήθεια. Οι Γραφές δηλώνουν όλη την αλήθεια για το θέμα όταν δηλώνουν απλά ότι «ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος». - Ρωμ. 6:23

Αντί να υπονοούμε ότι ο "μισθός" πιο σοβαρός από τον θάνατο είναι η τιμωρία για την αμαρτία, είμαστε

βέβαιοι ότι έχει δοθεί ένας τρόπος διαφυγής, ακόμη και από αυτήν την ποινή. Στον ίδιο εδάφιο, αφού δηλώνει ότι ο θάνατος είναι ο «μισθός της αμαρτίας», ο απόστολος δηλώνει ότι «το δώρο του Θεού είναι αιώνια ζωή μέσω του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας». Οι Γραφές δηλώνουν επίσης: "Επειδή καθώς πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ" όλοι όσοι έρχονται στον Χριστό «θέλουνσι ζωοποιηθή εν τω Χριστώ.» (Α Κορ. 15:22) Αν ρωτήσουμε πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό, η Βίβλος μας λέει ότι "ο Χριστός πέθανε για τις αμαρτίες μας" - Α Προς Κορ. 15: 3

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΙΣ

Είναι καλό ότι σε αυτό το σημείο να δεχθούμε την πρόσκληση του Θεού να "λογικευτούμε" μαζί του, όπως αναφέρεται στο εισαγωγικό μας κείμενο. Αναγνωρίσαμε ήδη ότι η τιμωρία των παραβατών [των νόμων του Θεού] είναι δίκαια. Καταλήξαμε ήδη στο συμπέρασμα ότι ο Δημιουργός έχει το δικαίωμα να απαιτεί υπακοή στους νόμους του και να τιμωρεί τον ανυπάκουο. Η θεία ποινή, ωστόσο, για την αμαρτία είναι ο θάνατος. Όταν ο άνθρωπος πληρώσει την ποινή αυτή πηγαίνοντας στον τάφο, δεν είναι σε θέση να κάνει περισσότερα. Μετά από καταδίκη ενός εγκλήματος, ένας άνθρωπος μπορεί να καταβάλει πρόστιμο εκατό δολαρίων και να γίνει ελεύθερος στη συνέχεια. Ωστόσο, όταν πληρώνεται το πρόστιμο του θανάτου, δεν μπορεί να υπάρξει ελευθερία, γιατί ο θάνατος παίρνει ό, τι έχει ο άνθρωπος, ακόμα και την ίδια τη ζωή.

Εδώ είναι όπου η αγάπη του Θεού μπαίνει στο σχεδιασμό του για να εγγυηθεί ότι ο αρχικός του σκοπός στη δημιουργία του ανθρώπου δεν θα γίνει επι ματαίω.

Η τελική μοίρα που σχεδίασε για τα ανθρώπινα πλάσματά του δεν θα ματαιωθεί ούτε θα ακυρωθεί, ούτε από την αμαρτία του ανθρώπου. Εδώ και πάλι, καλούμαστε να λογικεύσουμε μαζί του. Ήταν δίκαιο και σωστό ο Θεός να επιβάλλει την ποινή του θανάτου σε μια ανυπακοή φυλή. Όμως, η δικαιοσύνη του Θεού σε αυτό ενισχύει την εκτίμησή μας για το έλεός του όταν συνειδητοποιούμε ότι ήταν Αυτός που "αγάπησε τόσο πολύ τον κόσμο, ότι έδωσε τον Υιό του, τον μονογενή, ώστε όποιος πιστεύει σε αυτόν να μην χαθεί, αλλά να έχει ζωήν αιώνιον". Κάτα - Ιωάννην 3:16

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

Σε απλή γλώσσα η Βίβλος μας λέει ότι ο Ιησούς, τον οποίο έστειλε ο Θεός να εξαγοράσει τον κόσμο, πέθανε για τους ανθρώπους. (Κάτα Ιωάννην 1:29, Γαλ. 1: 4. Εβ. 2:17) Η σύγχρονη σκέψη μπορεί να μας κάνει να πιστέψουμε ότι η σκέψη ενός ανθρώπου που πεθαίνει για τον άλλο είναι απωθητική και ότι μια τέτοια ιδέα προέρχεται από αρχαίες δεισιδαιμονίες σχετικά με τις απαιτήσεις των παγανιστικών θεοτήτων ή αυτού που χαρακτηρίζεται προσβλητικά ως ο φυλετικός θεός του αρχαίου Ισραήλ. Ας μην παραπλανηθούμε από αυτή την ψευδή συλλογιστική. Αυτή η σκέψη αγνοεί και, ίσως, θα ήθελε να ξεχάσουμε ότι η ανώτατη μορφή ευγένειας και γενναιότητας που είναι γνωστή και τιμούμενη από τους ανθρώπους είναι αυτή ενός ατόμου που πεθαίνει να σώσει άλλο.

Επαινούμε αυτή τη γενναιότητα όποτε και οπουδήποτε την βλέπουμε να εκδηλώνεται. Οι στρατιώτες που πεθαίνουν για τη χώρα τους θεωρούνται ήρωες. Όσοι θυσιάζουν με οποιονδήποτε τρόπο τη ζωή

τους ώστε να μπορούν άλλοι να ζήσουν ή να απολαύσουν τη ζωή πιο άφθονα, θεωρούνται σωστά οι μεγαλύτεροι ευεργέτες της ανθρωπότητας. Σε αυτό βλέπουμε μια άλλη αντανάκλαση της εικόνας του Θεού με την οποία η ανθρώπινη δημιουργία προικίσθηκε. Όταν αξιολογούμε σωστά την αρετή της θυσίας απλά αντανakλάμε την ομοιότητα του Θεού στις σκέψεις και τις άποψεις μας. Εμείς φυσικά τιμούμε τη θυσία και την χαρακτηρίζουμε ως ηρωισμό, επειδή ο Θεός είναι ο συγγραφέας αυτής της αξιολογίας αρχής. Όταν το αναγνωρίζουμε αυτό, το βιβλικό σχέδιο της λύτρωσης για την αμαρτία με τη θυσία φαίνεται τόσο όμορφο και κατανοητό, όσο και δίκαιο και στοργικό.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΙΣ

Η αρχαιότερη καταγραφή θυσιότητας είναι η αφήγηση της Γένεσης σχετικά με τις προσφορές που έφεραν στον Κύριο οι Κάιν και Αβέλ. Χωρίς να κατανοεί τι συνέβηκε, μπορεί κανείς να αναρωτηθεί γιατί ο Θεός αποδέχτηκε την προσφορά του Αβέλ και απέρριψε αυτήν του Κάιν. Ο Θεός είχε ωστόσο λόγο γι 'αυτό. Όταν καταδίκασε τους πρώτους γονείς μας στο θάνατο, είπε ότι ο «σπόρος» ή ο απόγονος της γυναίκας θα προκαλούσε μώλωπες στο κεφάλι του φιδιού. (Γένεση 3: 14,15) Υπό το φως των επακόλουθων αποκαλύψεων του σχεδίου του Θεού για την αποκατάσταση του ανθρώπου, αυτή η αόριστη δήλωση θεωρείται ότι αποτελεί υπόσχεση ότι η ποινή για την αμαρτία θα διαγραφεί μια μέρα.

Ο Θεός αποκαλύπτει επίσης αργότερα στο Λόγο του ότι δεν μπορεί να υπάρξει άφεση της αμαρτίας χωρίς τη θυσία της ζωής, που συμβολίζεται από την χύση

αίματος. (Λευιτικός 17:11, Εβρ. 9:22) Με την αποδοχή της προσφοράς της σάρκας και του αίματος του Αβέλου, ο Θεός υπέδειχνε σε μια εποχή στο μέλλον που, με τη θυσία ενός «αρνιού χωρίς ψεγάδι» που θα παρείχε, θα επιτραπεί στον άνθρωπο να επιστρέψει στην χαμένη κληρονομιά του. (Α' Πετ. 1: 18,19) Έτσι, όπως αναφέρει το εισαγωγικό μας κείμενό, οι αμαρτίες του ανθρώπου, αν και είναι "πορφυρές", θα γίνουν "λευκές σαν το χιόνι".

Ο ABRAHAM ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΟΝ ΙΣΑΑΚ

Αυτή η σκέψη θυσίας επανέρχεται στην προσοχή μας στις σχέσεις του Θεού με τον Αβραάμ. Στον Αβραάμ, ο Θεός έδωσε την υπόσχεση ότι μέσω του Σπέρματός του "όλες οι οικογένειες της γης" θα ευλογηθούν. (Γένεση 12: 3 · 22:18) Πολλές από τις οικογένειες της γης ήταν ήδη νεκρές όταν έγινε αυτή η υπόσχεση. Δισεκατομμύρια έχουν πεθάνει από τότε.

Για να ευλογηθούν αυτά είναι απαραίτητο να αποκατασταθούν στη ζωή. Έχοντας πεθάνει επειδή ήταν αμαρτωλοί, η υπόσχεση της αποκατάστασής τους σημαίνει ότι οι αμαρτίες τους πρέπει να αφεθούν. Σε σχέση με αυτή την υπόσχεση, ο Θεός απεικονίζει και πάλι τον σκοπό του να εξασφαλίσει την άφεση αμαρτιών μέσω της θυσίας του Υιού του.

Αυτή η απεικόνιση δόθηκε με πολύ μοναδικό τρόπο. Ο Αβραάμ κλήθηκε να προσφέρει τον γιο του Ισαάκ σαν θυσία. Έχοντας μεγάλη πίστη στη σοφία του Θεού, ζητώντας του να το κάνει αυτό, αλλά και στη δύναμη και τη θέληση του Θεού, ακόμη και να αναστήσει τον Ισαάκ εκ των νεκρών, ο Αβραάμ προχώρησε στην υπακοή στη θεία εντολή.

Συμφωνώντας με το σχέδιο για θυσία, ο Ισαάκ τοποθετήθηκε πάνω στο βωμό έτοιμο να θυσιαστεί όταν παρενέβη ένας άγγελος του Θεού και προσφέρθηκε ένα αρνί ως υποκατάστατο. - Γεν. 22: 1-13. Εβ.11: 17-19

Όταν ο Αβραάμ έδειξε την προθυμία του να θυσιάσει τον γιο του Ισαάκ, δόθηκε μια όμορφη εικόνα σχετικά με το σχέδιο του Θεού. Πριν από την πρόθεση του Δημιουργού να ανακτήσει τον άνθρωπο θα πραγματοποιείτο μέσω της αποκατάστασης εις ζωήν, ένας αγαπημένος πατέρας θα εγκατέλειπε οικειοθελώς τον γιο του σε θυσία. Πράγματι, ήταν ο Επουράνιος Πατέρας, ο Δημιουργός και η πηγή της κάθε ζωής, που έδωσε τον μοναδικό του Υιό για να απελευθερώσει τον άνθρωπο από την καταδίκη του Αδάμ.

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Αιώνες αργότερα, οι απόγονοι του Αβραάμ κρατήθηκαν σε δουλεία στην Αίγυπτο και μέσω του Μωυσή ο Θεός επεξεργάστηκε για αυτούς μια θαυματουργή απελευθέρωση. Σε σχέση με αυτό υπήρχε η θυσία ενός αρνιού - το αρνί το Πασχαλινό. Αυτό προσέβλεπε επίσης σε μια ακόμη μεγαλύτερη απελευθέρωση --μια απελευθέρωση από τη δουλεία στην αμαρτία και το θάνατο - και μας υπενθυμίζει πάλι ότι αυτή η απελευθέρωση θα είναι δυνατή λόγω θυσίας. Είναι η θυσία του «Αρνίου του Θεού, ο οποίος αφαιρεί τις αμαρτίες του κόσμου» και, όπως επιβεβαιώνει ο Παύλος, «καὶ γὰρ τὸ πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός». - Κάτα Ιωάννην 1:29; Α' Προς Κορ. 5: 7

Σε ολόκληρη την Παλαιά Διαθήκη, η υπόσχεση ενός ερχόμενου Μεσσία και Απελευθερωτού επαναλαμβάνεται. Οι Ισραηλίτες εξέφρασαν την

προσδοκία τους για τον ερχομό αυτού του προφητημένου Βασιλέα, του Κυρίου αυτού που θα είχε εξουσία πάνω σε όλα τα έθνη και θα εξασφάλιζε σε όλους τους ανθρώπους τις ευλογίες της ειρήνης και της ζωής που υποσχέθηκε ο Θεός. Ο Ιησούς ανταποκρίθηκε στις υποσχέσεις αυτές, αλλά οι προσδοκίες των Εβραίων δεν πραγματοποιήθηκαν αμέσως. Δεν είχαν καταλάβει την προϋπόθεση από την οποία θα εξυψονόταν ο βασιλιάς τους - δηλαδή, την κατάσταση της θυσίας.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΗΛΘΕ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ

Ο Ιησούς έγινε ο βασιλιάς των βασιλιάδων, αλλά πρέπει να είναι πρώτα ο «Αμνός του Θεού», ο οποίος θα προσφερθεί με θυσία για να άρει την αμαρτία του κόσμου. Ο μόνος τρόπος για να ευλογήσουν όσους είναι νεκροί είναι να τους επαναφέρει στη ζωή. Η ανθρώπινη φυλή πεθαίνει εξαιτίας της αμαρτίας, ο θάνατος όντας ο μισθός της αδικίας. Αν ο άνθρωπος πρέπει να αποκατασταθεί, οι μισθοί αυτοί πρέπει να πληρωθούν από κάποιον άλλον, και από κάποιον που δεν υπόκειται σε παρόμοια καταδίκη. Με το σχέδιο του Θεού, ο Ιησούς ήταν αυτός που πέθανε, πρώτα για τον Αδάμ και μέσω του Αδάμ για ολόκληρη την ανθρώπινη φυλή--την κληρονομιά του. Έδωσε τη ζωή του για να μπορούμε εμείς, οι οπαδοί του, και όλος ο κόσμος εδώ που τα λέμε, να ζήσουμε. - Κάτα Ιωάννην 2: 1,2; 4: 9,10

Έτσι, στον συμβολισμό των Γραφών, μας λένε ότι "εάν αι αμαρτίαι σας ήναι ως το πορφυρούν, θέλουσι γείνει λευκαί ως χιών" ως αποτέλεσμα της λυτρωτικής θυσίας του Χριστού. Αυτός είναι ένας από τους τρόπους του Θεού να μας λέει ότι η αδικία των πρώτων μας γονέων και η συνεχιζόμενη αμαρτία και εγωισμός των

απογόνων τους δεν απέτρεψαν τον σκοπό του για την δημιουργία του ανθρώπου. Στη θεϊκή οικονομία η αμαρτία η οποία σκότωσε την ανθρώπινα φυλή, έδωσε μια ευκαιρία για την αγάπη του Θεού να εκδηλωθεί μέσα από τη θυσία. Αυτό επιτρέπει στον ένοχο να απελευθερωθεί από την καταδίκη του Αδάμ και να απελευθερωθεί από τον θάνατο με την ανάσταση των νεκρών.

Πόσο κατανοητό και πρακτικό ειν'αυτό το σύστημα όταν το βλέπουμε υπό το φως της λογικής. Με αυτή την άποψη κατά νού, μπορούμε να διαβάσουμε την εξιστόριση της Γένεσης για τη δημιουργία και την πτώση του ανθρώπου και να συνειδητοποιήσουμε ότι μόνο προσωρινά η ανθρώπινη φυλή στερείται του συμβολικού «δέντρου της ζωής» που βρίσκεται στην Εδέμ. (Γένεση 2: 9) Σε αυτή τη διάταξη μπορούμε να δούμε μια μινιατούρα του σχεδίου του Δημιουργού για μια γη γεμάτη από τέλειους ανθρώπους, που ζουν ευτυχώς και ειρηνικά για πάντα.

ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ

Υπήρξε ανυπολόγιστη αξία στις εμπειρίες του πόνου και του θανάτου, μέσω των οποίων πέρασε η ανθρώπινα φυλή. Όταν ξυπνήσει από το θάνατο και του δοθεί η ευκαιρία να υπακούσει στο νόμο του Θεού, κάθε μέλος της ανθρώπινης οικογένειας θα είναι σε θέση να επιλέξει πιο έξυπνα την πορεία που θα πάρει. Από την εμπειρία του, ο άνθρωπος θα είναι σε θέση να αντιπαραβάλει τα πλεονεκτήματα που προκύπτουν από την υπακοή στη μεγάλη απώλεια που προκύπτει από την ανυπακοή.

Η λογική μας λέει ότι κανένα άλλο σχέδιο από αυτό που περιγράφεται στη Βίβλο δεν μπορεί να σώσει την ανθρώπινη φυλή από τελική καταστροφή. Η λογική αναγνωρίζει επίσης τον Δημιουργό ως τον μόνο που θα μπορούσε να πραγματοποιήσει ένα τέτοιο σχέδιο, επειδή η ολοκλήρωσή του απαιτεί την ανάσταση των νεκρών. Η άσκηση της εξουσίας που απαιτείται για την ανάσταση των νεκρών δεν αποτελεί εμπόδιο για τον Θεό. Στην πραγματικότητα, επροίκισε τον δοξασμένο του Υιό, τον Ιησού Χριστό, με την ίδια δύναμη αυτήν. - Ματ.28:18; Κάτα Ιωάννην 5: 25-27

Έτσι, όταν διαβάζουμε τις Γραφές, συνειδητοποιούμε ότι εκείνος που προκάλεσε την καταγραφή των θαυμάσιων υποσχέσεων που βρήκαμε εκεί είναι σε μεγάλο βαθμό σε θέση να τις εκπληρώσει. Πράγματι, θα τα εκπληρώσει με τον καιρό του. Μπορούμε, επομένως, να βεβαιωθούμε ότι το πεπρωμένο του ανθρώπου να ζήσει εν ειρήνη, υγεία και ασφαλεία για πάντα πάνω στη γη δεν έχει γίνει ακόμη ένα τετελεσμένο γεγονός. Ο Λόγος του Θεού είναι βέβαιος από την άποψη αυτή. «Διότι ούτω λέγει Κύριος, ο ποιήσας τους ουρανούς· αυτός ο Θεός, ο πλάσας την γην και ποιήσας αυτήν· όστις αυτός εστερέωσεν αυτήν, έκτισεν αυτήν ουχί ματαίως αλλ' έπλασεν αυτήν διά να κατοικήται· Εγώ είμαι ο Κύριος και δεν υπάρχει άλλος.» - Ησαΐας 45:18

Μια ειλικρινής πίστη

Εδάφια κλειδιά: «Αλλ' ο Δανιήλ έβαλεν εν τη καρδιά αυτού να μη μιανθή από των εδεσμάτων του βασιλέως ουδέ από του οίνου τον οποίον εκείνος έπινε· διά τούτο παρεκάλεσε τον αρχιευνούχον να μη μιανθή.» Δανιήλ 1:8

Επιλεγμένα εδάφια: Δανιήλ 1: 8-21

Όταν ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορος κατέκτησε την Ιερουσαλήμ, διέταξε να επιλεγούν μερικοί από τους "γιους του Ισραήλ", «μη έχοντας μηδένα μώμον και ωραίους την όψιν και νοήμονας εν πάση σοφία και ειδήμονας πάσης γνώσεως και έχοντας φρόνησιν και δυναμένους να ίστανται εν τω παλατίω του βασιλέως». Αυτοί οι νεαροί Εβραίοι έπρεπε να διδαχθούν τη «λογοτεχνία και τη γλώσσα των Χαλδαίων» και να τους δίνεται «ένα καθημερινό σιτηρέσιο από τα φαγητά τα επίλεκτα του βασιλιά και από τα κρασιά που έπινε». Θα έπρεπε να εκπαιδευτούν για τρία χρόνια, και έπειτα θα έμπαιναν στην υπηρεσία του βασιλιά. - Δαν. 1: 1-5

Μεταξύ των νεαρών ανδρών που επιλέχθηκαν ήταν ο Δανιήλ, ο Χανιανής, ο Μισάελ και ο Αζαρίας. Κάθε ένας έλαβε ένα νέο, όνομα βαβυλωνιακό, ως μια προσπάθεια να τους κάνει να ξεχάσουν τις προηγούμενες ζωές τους ως Ισραηλίτες και να σκέφτονται και να γίνουν ως Βαβυλώνιοι. (εδάφ. 6,7

NASB) Σε αυτούς, ωστόσο, τους νεαρούς Εβραίους, τα νέα ονόματά τους, καθώς και το αίτημά τους να μην τρώνε από τα φαγητά του βασιλιά, χρησίμευσαν ως υπενθύμιση για την υποτέλεια του έθνους τους στην Βαβυλώνα. Πιστεύω ότι τα εδέσματα του βασιλέως θα είχαν προσφερθεί για πρώτη φορά στους Βαβυλώνιους θεούς και η κατανάλωση αυτών των εδεσμάτων θα είχε θεωρηθεί ως έγκριση για αυτούς τους ψεύτικους θεούς.

Στο εδάφιο-κλειδί μας μας λένε ότι ο Δανιήλ αποφάσισε ότι δεν θα "μιάνει" τον εαυτό του μετέχοντας των εδεσμάτων και των κρασιών του βασιλιά. Η λέξη "μιαίνω" εδώ σημαίνει επιδρώ βλαπτικά από ηθική και πνευματική άποψη ή παραβιάζω ή προσβάλλω την ιερότητα ή την αξία ενός θεσμού, τόπου, προσώπου.

Μην τρώγοντας τα φαγητά του βασιλιά, ο Ντάνιελ (ή Δανιήλ) και οι σύντροφοί του θα ήταν προσεχτικοί στο να μην παραβιάσουν τους νόμους που έδωσε ο Θεός στον Ισραήλ. (Λευ. 11: 4-20) Σε αυτό βρίσκουμε ένα μάθημα. Οι ακόλουθοι του Κυρίου πρέπει να μην μιαίνουν το ένδυμα της δικαιοσύνης που τους εδόθη ακολουθώντας τα βήματα του Ιησού. (Αποκ. 3: 4) Πρέπει να κρατήσουν τους εαυτούς τους «αμίαντος από τον κόσμο». - Ιακ. 1:27

Αρχικά, ο αρχηγός των αξιωματούχων της Βαβυλώνας δεν συμφώνησε με το αίτημα του Δανιήλ, επειδή αν θα το ενέκρινε θα φοβόταν για τη δική του ζωή. Δεν τα παράτησε ωστόσο ο Δανιήλ και με πίστη στον Θεό, απάντησε: «10 Και είπε ο αρχιευνούχος προς τον Δανιήλ, Εγώ φοβούμαι τον κύριόν μου τον βασιλέα, όστις διέταξε το φαγητόν σας και το ποτόν σας, μήποτε ίδη τα πρόσωπά σας σκυθρωπότερα παρά των νεανίσκων των συνομηλίκων σας, και ενοχοποιήσητε

την κεφαλὴν μου εἰς τον βασιλέα. 11 Καὶ εἶπεν ὁ Δανιήλ πρὸς τον Ἀμελσάρ, τον ὁποῖον ὁ ἀρχιευνούχος κατέστησεν ἐπὶ τον Δανιήλ, τον Ἀνανίαν, τον Μισαήλ καὶ τον Ἀζαρίαν, 12 Δοκίμασον, παρακαλῶ, τους δούλους σου δέκα ἡμέρας· καὶ ἂς δοθῶσιν εἰς ἡμᾶς ὅσπρια νὰ τρώγωμεν καὶ ὕδωρ νὰ πίνωμεν· 13 ἔπειτα ἂς θεωρηθῶσι τὰ πρόσωπα ἡμῶν ἐνώπιόν σου καὶ τὸ πρόσωπον των νεανίσκων, οἵτινες τρώγουσιν ἀπὸ των ἐδεσμάτων του βασιλέως· καὶ ὅπως ἴδῃς, κάμε με τους δούλους σου.» - Δαν. 1: 10-13

Ὁ ἐπικεφαλὴς ἀξιωματοῦχος συμφώνησε σὲ αὐτὸ καὶ μετὰ ἀπὸ δέκα ἡμέρες ὁ Δανιήλ καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοὶ του ἐφαίνοντο πιο υγιεῖς καὶ καλύτερα θρεμμένοι ἀπὸ τους νεαροὺς ἄντρες που ἔφαγαν τὰ βασιλικά φαγητά. Τὰ ἐπὶλεκτα ἐδέσματα καὶ κρασιά ἀφαιρέθηκαν καὶ τους ἐπετράπη νὰ τρώγουν λαχανικά. (ἐδαφ. 14-16) Τὶ ἰσχυρὴ καὶ εἰλικρινὴς πίστις πρέπει νὰ εἴχῃ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς τους Εβραίους, ἀσκώντας καθημερινή αὐταπάρνηση, γιὰ νὰ ευαρεστοῦν στον Θεό, παρόλο που πιθανότατα σήμαινε νὰ κατφρονοῦνται ἀπὸ τους ἄλλους νέους ἄντρες που μετεῖχαν των ἐδεσμάτων βασιλέως.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε στους μαθητὲς του: "Ἐλεγε δε πρὸς πάντας· Ἐάν τις θέλῃ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου, ἂς ἀπαρνηθῇ εαυτὸν καὶ ἂς σηκώσῃ τον σταυρόν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν καὶ ἂς με ἀκολουθῇ." (Κάτα Λουκάν 9:23) Ἐδὼ ἡ λέξις "ἀπ-αρνούμαι" σημαίνει νὰ ἀρνηθῇ τελείως. Ἡ χάρις του Θεοῦ μας διδάσκει "νὰ ἀρνηθούμε την ἀμαρτία καὶ τις κοσμικὲς ἐπιθυμίες" καὶ νὰ ζούμε αὐτοσυγκρατούμενες καὶ σωστὲς ζωὲς σὲ αὐτὴν την παρούσα ἐποχὴ, ἀκριβῶς ὅπως ἔκαναν οἱ τέσσερις νέοι Εβραῖοι. -Τίτ. 2: 11,12

Μια τολμηρή πίστις

Εδάφιο κλειδί: «Τότε ελάλησεν ο Ναβουχοδονόσορ και είπεν, Ευλογητός ο Θεός του Σεδράχ, Μισάχ και Αβδέ-νεγώ, όστις απέστειλε τον άγγελον αυτού και ηλευθέρωσε τους δούλους αυτού, οίτινες ήλπισαν επ' αυτόν και παρήκουσαν τον λόγον του βασιλέως και παρέδωκαν τα σώματα αυτών, διά να μη λατρεύσωσι μηδέ να προσκυνήσωσιν άλλον θεόν εκτός του Θεού αυτών.» Δανιήλ 3:28

Επιλεγμένα εδάφια: Δανιήλ 3: 19-28

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ Ναβουχοδονόσορ κατασκεύασε μια εικόνα χρυσού και έβγαλε ένα διάταγμα ότι μόλις ακουγόταν η μουσική, όλοι οι άνθρωποι πρέπει να «πέσουν κάτω και να προσκυνήσουν την εικόνα του χρυσού» και όποιος δεν θα το έκανε θα βρισκόταν μέσα σε ένα καμίνι! «θα βρισκόταν αμέσως μέσα σε ένα φλεγόμενο φούρνο.» (Δαν. 3: 1-6) Όταν η μουσική ήχησε, όλοι οι άνθρωποι έπεσαν κάτω και προσκύνησαν την εικόνα. Ειπώθηκε, ωστόσο, στον Ναβουχοδονόσορα: «12 Είναι άνδρες τινές Ιουδαίοι, τους οποίους κατέστησας επί τας υποθέσεις της επαρχίας της Βαβυλώνος, ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδέ-νεγώ· ούτοι οι άνθρωποι, βασιλεύ, δεν σε εσεβάσθησαν· τους θεούς σου δεν λατρεύουσι και την εικόνα την χρυσήν, την οποίαν έστησας, δεν προσκυνούσι.» - εδάφ. 7-12,

Αν και εξαιρετικά θυμωμένος, ο Ναβουχοδονόσορ κάλεσε τους τρεις Εβραίους και τους έδωσε άλλη μια ευκαιρία να υπακούσουν στην εντολή να πέσουν κάτω και να προσκυνήσουν τη χρυσή εικόνα. Όμως, τους προειδοποίησε λέγοντας: "Αν δεν το λατρεύσετε, θα πεταχτείτε αμέσως σε στον φλεγόμενο φούρνο. Τότε τι θεός θα μπορέσει να σας ελευθερώσει από το χέρι μου;" - εδάφ. 13-15

Οι τρεις Εβραίοι αποφάσισαν να ακολουθήσουν τις εντολές που έδωσε ο Θεός στο Ισραήλ: «3 Μη έχης άλλους θεούς πλην εμού. 4 Μη κάμης εις σεαυτόν είδωλον, μηδέ ομοίωμά τινός, όσα είναι εν τω ουρανώ άνω, ή όσα εν τη γη κάτω, όσα εν τοις ύδασιν υποκάτω της γής· 5 μη προσκυνήσης αυτά μηδέ λατρεύσης αυτά· διότι εγώ Κύριος ο Θεός σου είμαι Θεός ζηλότυπος, ανταποδίδων τας αμαρτίας των πατέρων επί τα τέκνα, έως τρίτης και τετάρτης γενεάς των μισούντων με» (Εξοδ. 20: 3-5) Απάντησαν στον βασιλιά: «16 Απεκρίθησαν ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδέ-νεγώ και είπον προς τον βασιλέα, Ναβουχοδονόσορ, ημείς δεν έχομεν χρείαν να σοι αποκριθώμεν περί του πράγματος τούτου. 17 Εάν ήναι ούτως, ο Θεός ημών, τον οποίον ημείς λατρεύομεν, είναι δυνατός να μας ελευθερώση εκ της καμίνου του πυρός της καιομένης· και εκ της χειρός σου, βασιλεύ, θέλει μας ελευθερώσει. 18 Αλλά και αν ουχί, ας ήναι γνωστόν εις σε, βασιλεύ, ότι τους θεούς σου δεν λατρεύομεν και την εικόνα την χρυσήν, την οποίαν έστησας, δεν προσκυνούμεν.» - Δαν. 3: 16-18

Οι τρεις νέοι Εβραίοι είχαν μια τολμηρή πίστη που εμπιστεύονταν στον Θεό ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα. Αν ο Θεός ήθελε, θα μπορούσε να τους ελευθερώσει από τον φούρνο. Ωστόσο, αν η πρόνοια

του Θεού θεωρούσε κατάλληλο να μην τους ελευθερώσει από αυτή την εμπειρία, θα εξακολουθούσαν να παραμένουν πιστοί σ' αυτόν, παρόλο που σήμαινε βέβαιο θάνατο.

Ο Ναβουχοδονόσορ οργίστηκε όταν άκουσε την απάντησή τους. Έδωσε εντολή στον κλίβανο να θερμαίνεται επτά φορές πιο ζεστό από το συνηθισμένο και διέταξε τους ισχυρότερους στρατιώτες του να δέσουν τους τρεις προκλητικούς Εβραίους και να τους πετάξουν στον καμμένο φούρνο. (εδάφ. 19-23)

Όταν οι τρεις νέοι άνδρες ρίχτηκαν στο καμίνι, σύντομα αυτοί φαινόταν να είναι αδέσμευτοι και να περπατούσαν γύρω-γύρω. Υπήρχε επίσης ένα τέταρτο ον που φαινόταν στο φούρνο μαζί τους, ένας άγγελος του Κυρίου. Ο Ναβουχοδονόσορ τους κάλεσε τότε να βγουν από τον φούρνο και είδαν ότι η φωτιά δεν τους είχε κάνει καμιά βλάβη. (εδάφ. 24-27) Σίγουρα, αυτό ήταν ένα απίστευτο θαύμα!

Ας αναπτύξουμε επίσης μια τολμηρή πίστη, έτσι ώστε όταν αντιμετωπίζουμε μια δύσκολη επιλογή ή εμπειρία, θα επιλέξουμε να υπακούσουμε στο Θεό και στις αρχές του που δίνονται στις Γραφές. Αυτό θα πρέπει να το κάνουμε, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι μας γελοιοποιούν ή είμαστε μη δημοφιλείς, ή αν έχει ως αποτέλεσμα δυσάρεστες συνέπειες. Όπως μας λέει ο απόστολος Πέτρος: «Αγαπητοί, μη παραξενεύεσθε διά τον βασανισμόν τον γινόμενον εις εσάς προς δοκιμασίαν, ως εάν συνέβαινεν εις εσάς παράδοξόν τι, αλλά καθότι είσθε κοινωνοί των παθημάτων του Χριστού, χαίρετε, ίνα και όταν η δόξα αυτού φανερωθή χαρήτε αγαλλιώμενοι.» -Α' Περτ. 4: 12-13

Μια προσευχή για μια υπάκουη πίστη

Εδάφιο κλειδί: «Κύριε, εισάκουσον· Κύριε, συγχώρησον· Κύριε, ακροάσθητι και κάμε· μη χρονίσης, ένεκέν σου, Θεέ μου· διότι το όνομά σου εκλήθη επί την πόλιν σου και επί τον λαόν σου.» - Δανιήλ 9:19

Επιλεγμένα εδάφια: Δανιήλ 9: 4-8,15-19

Ο ΔΑΝΙΗΛ ΓΝΩΡΙΖΕ από την προφητεία του Ιερεμία ότι η ερήμωση της Ιερουσαλήμ θα διαρκέσει εβδομήντα χρόνια. (Δαν. (Ιερ. 25: 4-14. 29:10) Ανησυχούσε, εντούτοις, ότι οι αμαρτίες των Ισραηλιτών, ακόμη και κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας τους, θα μπορούσαν να τους είχαν καταστήσει ανάξιους για να απελευθερωθούν στο τέλος των εβδομήντα ετών, γι 'αυτό προσευχόταν θερμά στο Θεό. (Δαν. 9: 3-15) Συνεχίζοντας την προσευχή του, ο Δανιήλ απευθύνει έκκληση προς τον Θεό: «16 Κύριε, κατά πάσας τας δικαιοσύνας σου ας αποστραφή, δέομαι, ο θυμός σου και η οργή σου από της πόλεώς σου Ιερουσαλήμ...διότι ημείς δεν προσφέρομεν τας ικεσίας ημών ενώπιόν σου διά τας δικαιοσύνας ημών, αλλά διά τους πολλούς οικτιρμούς σου. 19 Κύριε, εισάκουσον· Κύριε, συγχώρησον· Κύριε, ακροάσθητι και κάμε· μη χρονίσης, ένεκέν σου, Θεέ μου· διότι το όνομά σου

εκλήθη επί την πόλιν σου και επί τον λαόν σου.» - εδάφ. 16-19

Ένα σημαντικό μάθημα που μπορούμε να δούμε από το παράδειγμα του Δανιήλ είναι η ανάγκη εμείς να εξετάσουμε προσεκτικά τους εαυτούς μας. Πρέπει να παραδεχθούμε στον Θεό στην προσευχή όταν παραβιάζουμε τις αρχές του, είτε στην σκέψη μας, στα λεγόμενά μας, είτε στις πράξεις μας, και στη συνέχεια ζητάμε συγχώρεση. Ο απόστολος Ιωάννης έγραψε: "8 Εάν είπωμεν ότι αμαρτίαν δεν έχομεν, εαυτούς πλανώμεν και η αλήθεια δεν είναι εν ημίν. 9 Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθαρίση ημάς από πάσης αδικίας.» (Α' Ιωάννου 1: 8,9) Μπορούμε να προσευχόμαστε στον ουράνιο Πατέρα μας, και να ζητήσουμε συγχώρεση για τις αμαρτίες μας, λόγω του ότι ο γιός του είναι ο «ίλασμός περί των αμαρτιών ημών». - Α' Ιωάννου 2: 1,2

Μια υπάκουη πίστη μας απαιτεί επίσης να απομακρυνθούμε από την αμαρτία - δηλαδή, να μετανοήσουμε. Η μετανοή σημαίνει να σκέφτεσαι διαφορετικά και να επανορθώσεις, ειδικά από καρδιάς. Η μετάνοια αναφέρεται πολλές φορές στα επτά μηνύματα που δόθηκαν στην εκκλησία στο βιβλίο της Αποκάλυψης. - Αποκαλ. 2: 5,16,21,22• 3: 3,19

Στην επιστολή του Παύλου προς τους αδελφούς στη Ρώμη, λεπτομερώς εξηγεί την ανάγκη να αλλάξουμε και να αναπτύξουμε μια πίστη υπάκουη. «13 μηδέ παριστάνετε τα μέλη σας όπλα αδικίας εις την αμαρτίαν, αλλά παραστήσατε εαυτούς εις τον Θεόν ως ζώντας εκ νεκρών, και τα μέλη σας όπλα δικαιοσύνης εις τον Θεόν. 14 Διότι η αμαρτία δεν θέλει σας κυριεύσει· επειδή δεν

είσθε υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν. 15 Τι λοιπόν; θέλομεν αμαρτήσῃ διότι δεν είμεθα υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν; μη γένοιτο. 16 Δεν εξεύρετε ὅτι εἰς ὄντινα παριστάνετε εαυτοὺς δούλους πρὸς υπακοήν, εἰσθε δούλοι ἐκείνου εἰς τον ὁποῖον υπακούετε, ἢ τῆς αμαρτίας πρὸς θάνατον ἢ τῆς υπακοῆς πρὸς δικαιοσύνην; 17 Χάρις ὁμως εἰς τον Θεόν, διότι υπήρχετε δούλοι τῆς αμαρτίας, πλην υπηκούσατε ἐκ καρδίας εἰς τον τύπον τῆς διδασχῆς, εἰς τον ὁποῖον παρεδόθητε, 18 ἐλευθερωθέντες δε ἀπὸ τῆς αμαρτίας, ἐδουλώθητε εἰς την δικαιοσύνην.» - Ρωμ. 6:13-18

Εάν ἔχουμε μια υπάκουη πίστη, θα ἐξετάζουμε καθημερινά τις σκένψεις και τις πράξεις μας, για να διαπιστώσουμε εἰς ἢ ὄχι ἦταν σύμφωνες με τις ἀρχές του Θεοῦ. Ὅταν διαπιστώνουμε ὅτι αμαρτάνουμε μη ἀκολουθώντας ἐντελῶς τις ἀρχές του, θα πρέπει να ζητήσουμε συγχώρεση ἀπὸ τον Οὐράνιο Πατέρα στην προσευχή. Στη συνέχεια, θα πρέπει πιο προσεκτικά να προσπαθούμε να ἐφαρμόσουμε τον λόγο του Θεοῦ στην καθημερινή μας ζωή.

Αναφερόμενοι σε ἐπιπρόσθετα λόγια του Παύλου, διαβάζουμε: "διότι οἱ ζῶντες κατὰ την σάρκα τα τῆς σαρκὸς φρονούσιν, οἱ δε κατὰ το πνεῦμα τα του πνεύματος. ...Ἄρα λοιπόν, ἀδελφοί, είμεθα χρεώσται οὐχί εἰς την σάρκα, ὥστε να ζῶμεν κατὰ σάρκα· διότι εἰς ζήτε κατὰ την σάρκα, μέλλετε να ἀποθάνητε· αλλ' εἰς διὰ του Πνεύματος θανατόνητε τας πράξεις του σώματος, θέλετε ζήσει. (Ρωμ. 8: 5-13) Οἱ προσευχές μας δεν πρέπει να εἶναι για πράγματα ἐγωιστικά, ἀλλὰ μάλλον να ἀναπτύξουμε μια πιο υπάκουη πίστη.

Μια ισχυρή πίστις

Εδάφιο κλειδί: «Και με ήγγισε πάλιν ως θέα ανθρώπου και με ενίσχυσε, και είπε, Μη φοβού, ανήρ σφόδρα αγαπητέ· ειρήνη εις σέ· ανδρίζου και ίσχυε. Και ενώ ελάλει προς εμέ, ενισχύθην και είπον, Ας λαλήση ο κύριός μου· διότι με ενίσχυσας.» - Δανιήλ 10: 18,19

Επιλεγμένο εδάφιο: Δανιήλ 10: 10-21

Στον Κεφάλαιο 10 του Δανιήλ, ο προφήτης καταγράφει ένα όραμα που έλαβε από τον Θεό που τον απασχολούσε πολύ. Ως αποτέλεσμα, για τρεις εβδομάδες πένθησε, τρώγοντας και πίνοντας πολύ λίγο. (εδάφ. 1-3) Την εικοστή τέταρτη ημέρα, ο Δανιήλ είδε αυτό που του φάνηκε ως «άνθρωπος που ντυνόταν με λινό», με ζώνη από χρυσό. Το σώμα του άνδρα ήταν σαν βηρύλ, το πρόσωπό του ήταν σαν αστραπή, τα μάτια του σαν λάμπες φωτιάς, τα χέρια και τα πόδια του σαν γυαλισμένο ορείχαλκο και η φωνή του σαν τον ήχο ενό πλήθους. - εδάφ. 4-6

Οι άνδρες που ήταν με τον Δανιήλ δεν είδαν αυτό το όραμα, αλλά αισθάνθηκαν το έδαφος να τρέμει κάτω από αυτούς και έφυγαν για να κρυφτούν, αφήνοντας τον Ντάνιελ μόνον. Ο Ντάνιελ, συγκλονισμένος από αυτό το όραμα, έγραψε: «και δεν απέμεινεν ισχύς εν εμοί· και η ακμή μου μετεστράφη εν εμοί εις μαρασμόν και δεν έμεινεν ισχύς εν εμοί...εγώ

ήμην βεβυθισμένος εις βαθύν ύπνον επί πρόσωπόν μου και το πρόσωπόν μου επί την γην.» - εδ. 7-9

Ο άνθρωπος στο όραμα μίλησε έπειτα: «11 Και είπε προς εμέ, Δανιήλ, ανήρ σφόδρα αγαπητέ, εννόησον τους λόγους, τους οποίους εγώ λαλώ προς σε, και στήθι ορθός· διότι προς σε απεστάλην τώρα. Και ότε ελάλησε προς εμέ τον λόγον τούτον, εσηκώθην έντρομος. 12 Και είπε προς εμέ, Μη φοβού, Δανιήλ· διότι από της πρώτης ημέρας, καθ' ην έδωκας την καρδίαν σου εις το να εννοής και κακουχήσαι ενώπιον του Θεού σου, εισηκούσθησαν οι λόγοι σου και εγώ ήλθον εις τους λόγους σου. 13 Πλην ο άρχων της βασιλείας της Περσίας ανθίστατο εις εμέ εικοσιμίαν ημέραν· αλλ' ιδού, ο Μιχαήλ, εις των πρώτων αρχόντων, ήλθε διά να μοι βοηθήση· και εγώ έμεινα εκεί πλησίον των βασιλέων της Περσίας. 14 Και ήλθον να σε κάμω να καταλάβης τι θέλει συμβή εις τον λαόν σου εν ταις εσχάταις ημέραις· διότι η όρασις είναι έτι διά πολλάς ημέρας.» - (εδ. 11-14)

Ο Δανιήλ απάντησε: «17 Και πως δύναται ο δούλος τούτου του κυρίου μου να λαλήση μετά του κυρίου μου τούτου; εν εμοί βεβαίως από του νυν δεν υπάρχει ουδεμία ισχύς αλλ' ουδέ πνοή έμεινεν εν εμοί. 18 Και με ήγγισε πάλιν ως θέα ανθρώπου και με ενίσχυσε, 19 και είπε, Μη φοβού, ανήρ σφόδρα αγαπητέ· ειρήνη εις σέ· ανδρίζου και ίσχυε. Και ενώ ελάλει προς εμέ, ενισχύθην και είπον, Ας λαλήση ο κύριός μου· διότι με ενίσχυσας.» - εδ. 17-19

Ο άγγελος έδωσε δύναμη στον Δανιήλ, αγγίζοντάς τον. Ο Θεός επίσης "μας αγγίζει", δίνοντάς μας δύναμη μέσω του Αγίου Λόγου του. Ο Ψαλμός έγραψε: «Ο Κύριος θέλει δώσει δύναμιν εις τον λαόν

αυτού· ο Κύριος θέλει ευλογήσει τον λαόν αυτού εν ειρήνη»... «Ο Θεός είναι καταφυγή ημών και δύναμις, βοήθεια ετοιμοτάτη εν ταις θλίψεσι. Διά τούτο δεν θέλομεν φοβηθή, και αν σαλευθή η γη και μετατοπισθώσι τα όρη εις το μέσον των θαλασσών». (Ψαλμ. 29:11. 46: 1,2)

Πολλά άλλα εδάφια δίνονται επίσης για να ενισχύσουν την πνευματική μας δύναμη. - Ψαλ. 18: 1,2,30; 119: 114; Ματ. 4: 4

Με το να προσηλώνουμε τας σκέψεις μας στον Θεό, με την ανάγνωση και τη μελέτη του Λόγου του, και με την πλήρη εμπιστοσύνη μας σε αυτόν, η πίστη μας θα ενισχυθεί και θα αποκτήσουμε ειρήνη. Ο προφήτης Ησαΐας είπε: «3 Θέλεις φυλάξει εν τελεία ειρήνη το πνεύμα το επί σε επιστηριζόμενον, διότι επί σε θαρρεί. 4 Θαρρείτε επί τον Κύριον πάντοτε· διότι εν Κυρίω τω Θεώ είναι αιώνιος δύναμις.» - Ισα. 26: 3,4

Όταν ο Παύλος γνώρισε αδυναμία με "αγκάθι στη σάρκα", ο Θεός του είπε: "Αρκεί εις σε η χάρις μου· διότι η δύναμίς μου εν αδυναμία δεικνύεται τελεία". (Β Κορ. 12: 7-9) Και για μας, ο Θεός μας ενισχύει στις αδυναμίες μας. Μέσω αυτών, μπορούμε να αντιληφθούμε ότι οποιαδήποτε πρόοδο κάνουμε στην ανάπτυξη των καρπών και της χάριτος του Πνεύματος, είναι δυνατή μόνο από τη χάρη του Θεού και από τη δύναμη που μας δίνει. (Εφεσ. 2: 1-10) Πράγματι, μόνο με τη χάρη του και με τη δύναμη που παρέχει, μπορούμε να αναπτύξουμε μια ισχυρή πίστη, ακόμη και "μέχρι θανάτου" - Αποκ. 2: 1